

Rapsodie tomitană

Gabriel Cristea

Dinspre țărmurile mării, vântul răscolește,-o clipă,
păsări inundând văzduhul ce se-mbracă-n roșii voaluri;
Printre megaliți de calcar zorii geana-și înfiripă
și incandescența-și curge sângele-n zvâcniri de valuri.

Secera moscheii ține, ca în palmă, bob de soare
potopind cu aur turla unde Mahomed visează;
În zirconiul pietrei sure s-a ascuns dulcea răcoare,
Pana lui Ovidius Naso încă zboară și e trează...

Se retrag în sarcofage triste spirite uitate
și un val de strălumină mătură albastre umbre;
Albatroși, printre ruine, străjuiesc vechea cetate,
iar păianjeni - templierii - se-nvelesc cu pânze sumbre.

Ziduri vechi de cărămidă goliciunea-și etalează,
ici pe colo câte-un petic, mozaicuri muribunde;
Amfore de-atlanți și nimfe se înșiră pe o rază;
Amintirile cetății bântuie tăcut sub unde.

Un rapsod ce-și plăsmuise insomnia și o liră
cântă prin pustia piață; Se-aud frunze de alamă.
Briza-i umblă prin cămașă, cu lungi degete, febrilă;
Timpul său imponderabil înspre larguri se destramă...